

Lời chú thích : Tác giả xin trân trọng nhắc lại rằng mặc dầu dựa vào địa lý và thời sự, tất cả nhân vật và tình tiết trong bộ truyện gián điệp này đều là sản phẩm của tưởng tượng. Nếu có sự trùng hợp hoặc gần gũi nào với thực tế thì chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn của người viết.

I

Đại tá Tùng Liêm

Đèn điện trong phòng được tắt hết. Văn Bình ngã lưng vào ghế, nhắm mắt lại một lát như muốn được thành thoi để hơi mát của máy điều hòa khí hậu thấm dần vào người chàng.

Tuy trời tối đen, Văn Bình vẫn nhìn thấy khuôn mặt trái soan và đôi vai thon tròn của cô gái ngồi bên Nàng vào rạp chiếu bóng sau chàng mấy phút. Khi nàng lách qua ghế chàng ngồi, da thịt êm ái của nàng cọ vào bàn tay chàng, mùi thơm thân thể và mùi nước hoa đắt tiền bay thoang thoảng, khiến chàng tê tái. Bộ ngực nhọn hoắt của nàng nhô ra như muốn xé rách làn vải mỏng làm chàng ngờ ngẩn quên, cả cuộn phim sôi bồng đang làm nổ tung màn bạc.

Khán giả đã hoàn toàn im lặng. Trong phòng chỉ còn tiếng rè rè đặc biệt của máy chiếu phim. Tiếng sùng sục chát chúa xen lẫn tiếng reo hò của binh

sĩ và dân chúng khi toán xung phong đầu tiên đột nhập vào tòa nhà đồ sộ trước đây là dinh Tổng Thống Trên vỉa hè ngồn ngang vô tận, một gã đàn ông tóc húi ngắn, thân hình to lớn, mặt áo thun trắng, bị trôi giạt cánh khuấy ra sau, quỳ gối một cách ngoan ngoãn dưới sự canh phòng của một quân nhân cách mạng. Văn Bình khe khẽ thở dài. Thế là hết. Một chế độ độc tài đã sụp đổ.

Thiếu nữ đứng dậy cùng một lúc với Văn Bình. Chàng sững sờ lên. Lâu lắm, mãi mê với công việc, chàng chưa có thời giờ nhận hạ đề làm quen với một cô gái đẹp và dân năng tới những nơi đầy thơ và nhạc để nói chuyện tâm tình.

Ra đến cửa, Văn Bình cố tình chạm vào mình nàng. Nàng quay lại. Văn Bình nghiêng đầu xin lỗi:

— Tôi vô ý quá. Thành thật xin lỗi cô.

Văn Bình định ninh thiếu nữ sẽ mỉm miệng cười duyên dáng và chàng sẽ thân nhiên nắm lấy tay nàng, như thể đã quen thân nhau từ lâu. Song mắt chàng bỗng hoa lên, đầu chàng choáng váng. Chàng không ngờ sự thật lại phũ phàng đến thế.

Thiếu nữ mỉm cười với chàng, nhưng cái cười ấy chẳng duyên dáng chút nào. Bộ răng của nàng khắp khềnh khác nào con đường đầy ổ gà, dẫn tới trụ sở của Sở Mật Vụ gần trường bay Tân sơn nhất. Nhưng những chiếc răng xiêu vẹo ấy cũng chưa xấu bằng đôi mắt của nàng, một to, một nhỏ, và đặc biệt là con mắt bên trái bị hư.

Thiếu nữ vụt kêu lên:

— Văn Bình? Trời ơi, anh!

Văn Bình cũng thốt lên một tiếng sững sờ:

— Ô kia, em!

Chàng định ôm chầm lấy nàng. Nhưng nàng đã gỡ ra và tháo chạy băng ra ngoài đường. Văn Bình rượt theo song không kịp nữa. Chàng đâm vào một cặp vợ chồng trẻ, phục sức sang trọng, khoác tay nhau tình tự trên đường Lê Lợi. Văn Bình chưa kịp xin lỗi thì thiếu nữ bí mật đã biến vào làn sóng người lũ lượt từ đường Tự Do đổ tới.

Lòng chàng bàng hoàng như vừa đánh mất một cái gì quý giá. Thật vậy, chàng vừa đánh mất nàng, sau bao nhiêu ngày tháng dài lẻ thê không gặp nhau. Nàng là Tiểu Phi, cô gái có sắc đẹp nhận sa cá lặn. Chàng gặp nàng trong thời gian hoạt động dọc biên giới Lào-Việt. Nàng đã hy sinh nhan sắc vì chàng.

Văn Bình thở dài lần nữa. Điều Salem cuối cùng cháy đến ngón tay mà chàng không cảm thấy nóng. Như gã thất nghiệp, Văn Bình thất thểu đi về đại lộ Nguyễn Huệ. Những quán bán hoa đã bắt đầu đóng cửa, một người đàn ông lạnh lùng chọn hoa cũ ném xuống đường trong khi một đứa trẻ dẫm chân lên những cuống hoa lẻ-đơn đã héo, cười nắc nẻ. Cuộc đời của Tiểu Phi cũng giống đó, lẻ-đơn đởm đợc bày bán trong ki-ốt. Xưa kia nàng còn đầy xuân sắc, hàng ngàn vương tôn công

từ bầm chật lấy nàng. Giờ đây, nàng chỉ là nhánh hoa tàn tạ vứt trong thùng rác.

Chàng đã lang thang khắp nơi để tìm Tiểu Phi. Chàng muốn hôn lên con mắt bị chất cường toan làm hỏng, và nói nhỏ vào tai nàng rằng «Tiểu Phi ơi, anh yêu em. . . Khi em còn đẹp, anh đã yêu em. Giờ em tàn phế, anh còn yêu em hơn. . . »

Nhưng Tiểu Phi không muốn gặp chàng nữa. Nàng muốn chàng cứ gữ mãi trong tim hình ảnh yêu kiều của cô gái sẵn sàng hy sinh tất cả cho người yêu muôn thuở. Nàng không muốn được yêu vì lòng trắc ẩn. Nàng không biết rằng Văn Bình chưa hề yêu ai và đã yêu nàng. Yêu vì nét, trọng vì tài chứ không phải vì sắc đẹp. Trong cuộc đời hồ hải dưới danh hiệu Z.28, điệp viên số một của Sở Mật vụ, từng làm các tổ chức gián điệp từ đông sang tây phải kính phục, Văn Bình đã biết hàng trăm người đàn bà. Người nào cũng đẹp một cách khác thường. Người nào cũng có một thân hình đủ sức mê hoặc những nhà điêu khắc khó tính. Nhưng định mạng khắc khe không cho phép chàng hưởng lạc trong hoàn cảnh thanh bình. Hầu hết người chàng yêu đều vẫn sống, đứng với câu thơ xưa «giai nhân tự có như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu».

Một chiếc xe đua mui trần, sơn màu vàng nghệ chói lọi chạy vụt qua. Tài xế nhìn thấy chàng, vội thắng gấp.

— Văn Bình,

Chàng đứng khựng nhìn vào tro ng xe. Mộng Kiều mở toang cửa, nhảy xuống, chạy tới, ôm chầm lấy chàng. Mộng Kiều là một trong các cô bạn gái chung tình của Văn Bình. Tuy không còn ở tuổi đôi mươi, nàng vẫn không mất vẻ đẹp xoắn hồn với cặp mắt tóe rục hào quang tình ái và cái miệng cười đẹp hơn cả miệng cười của đệ nhất minh tinh quốc tế trên màn ảnh màu đại vĩ tuyến. Từ hôm về Sài Gòn để nghỉ xả hơi, chàng lang bang khắp nơi, chưa về thăm Mộng Kiều trong căn gác ẩm cúng ở đường Võ Tánh.

Mộng Kiều gặp chàng như bắt được cửa. Nàng không còn nhớ đây là con đường đông người nhất của thủ đô Sài Gòn. Nàng cũng không còn nhớ rằng xe hơi của nàng đang đậu chênh vênh giữa đường trước mũi các nhân viên cảnh sát giao thông.

Đoàn xe dài ngoằng bị Mộng Kiều án ngữ thì đua bóp kèn inh ỏi. Xip-lê cảnh sát cũng te te một tràng dài. Nhưng Mộng Kiều và Văn Bình đã trở nên diếc tai hoàn toàn. Nàng vít đầu chàng xuống, hôn bừa vào môi. Văn Bình liếm phải mũi mầu mận của nước mắt. Nàng khò róng trong cơn sung sướng.

Đường Nguyễn Huệ bị nghẹt. Tiếng la ó và chửi rủa lẫn át tiếng kèn và tu húýt. Văn Bình vẩy tay chạc tay người rồi phốc lên xe. Trong chớp mắt, chàng lách ra khỏi đám đông, tự cười nở trong ngực, và từ phía cửa màn cửa phốc bỏ song.

Dựa má vào vai chàng, Mộng Kiều nói :

— Anh tệ quá. Về hồi nào mà không cho em biết.

Văn Bình nói dối :

— Anh vừa xuống máy bay xong. Định đến em thì may sao lại gặp em giữa đường.

Mộng Kiều không đáp. Nàng thừa rõ chàng nói dối. Nàng không lạ gì nghề nghiệp của chàng. Song nàng thích nghe chàng nói dối.

Chiếc xe đua xinh xắn lướt nhanh trên đường nhựa trơn bóng. Gió số 6 thổi phần phật vào xe, tung bay mái tóc dài tha' thướt của nàng. Mộng Kiều âu yếm :

— Đêm nay anh về với em nhé ?

Văn Bình gạt đầu. Tiện tay Mộng Kiều mở máy thu thanh. Tiếng người xướng ngôn của đài Sài Gòn vọng ra êm ái. Văn Bình xả thêm tốc lực. Những thân cây đen sì hai bên đường chạy lùi lại phía sau. Kim tốc độ, vượt qua số 120. Văn Bình vốn là tay đua xe hơi thượng thặng, dưới tay chàng, những động cơ xe hơi bất kham nhất cũng phải khuất phục một cách ngoan ngoãn.

Bản tin giờ chót của đài bá âm vừa chấm dứt. Một nốt nhạc quen thuộc được thổi lên. Trời khuya mát rượi mà toàn thân Văn Bình ướt đẫm mồ hôi. Vì chàng vừa được nghe bản nhạc mà Tiểu Phi thích nhất. Bản nhạc ấy, Tiểu Phi đã ca cho chàng nghe một đêm cũng nhiều gió như đêm nay.

One day, when we were young...

One wonderful morning in May... (1)

Tiểu Phi ngồi trên phiến đá trắng, ngửa mặt ngắm những ngôi sao lấp lánh trên nền trời lóng mướt như nhung. Mùi thơm hoa dại trong rừng quện lấy mùi thơm thiên nhiên của nàng. Văn Bình ngáy ngất như người tân nhân uống nhiều rượu trong đêm hợp cẩu. Giọng Tiểu Phi trong và cao vút. Nàng ca tiếp :

You told me, you loved me .. (2)

When we were young one day.

Thời ấy đã thuộc về dĩ vãng. Ngẫu nhiên, Văn Bình lái xe lên phi trường. Tòa biệt thự cổ rộng mênh mông, nơi ông Hoàng dùng làm tổng hành doanh, vẫn nằm câm lặng, không một tia sáng lọt ra ngoài. Nhưng Văn Bình biết là bên trong có người. Giờ này, chắc ông Hoàng còn ngồi trầm ngâm trước cái bàn lớn, chất đầy hồ sơ, đĩa đựng tàn ngập tràn mầu xì gà. Ha van còn cháy nghi ngút.

Văn Bình đạp lút ga xăng. Chàng ôm cua thật gắt, khiến Mộng Kiều mất thăng bằng ngã vào người chàng Mộng Kiều thốt lên :

— Đêm nay, anh làm sao thế ?

Đã nhiều lần Văn Bình lái xe với nàng ngồi bên. Dầu chàng phóng nhanh, người ngồi trên xe vẫn

(1) — Tạm dịch : Ngày ấy, khi chúng ta còn trẻ.. Một buổi sáng tháng 5 kỷ niệm (Đó là bài One Day).

(2) Em nói với anh rằng em yêu anh. Ngày ấy, khi chúng ta còn trẻ.

có cảm giác thoải mái và an ninh Lần đầu nàng thấy chàng điều khiển tay lái thiếu bình tĩnh và sáng suốt.

Con đường đen sì mở rộng hoác phía trước như cửa con cá sấu khổng lồ. Mộng Kiều run rẩy :

— Giảm bớt tốc lực đi anh, em sợ quá !

Nhưng Văn Bình chẳng còn nghe gì nữa. Bên tai, chàng chỉ nghe tiếng nói van vỉ của Tiểu Phi. Chàng nghe tiếng rên thoi thóp của nàng sau khi nàng làm nạn. Hơi lạnh chạy rần rần dọc xương sống Văn Bình Rồi một màn xương dầy che lấp mắt chàng. Quang cảnh tối sầm hẳn lại. Vô-lăng của chiếc xe đua mũm mĩm đảo sang bên. Bốn bánh xe chồm lên mô đất lớn rồi chạy phăng phăng xuống dốc. Trong tích tắc, Văn Bình biết là xe hơi đã ra khỏi đường cái, sắp sửa lao xuống ruộng dầy nước. Chàng thắng lại thật mạnh, nhưng quá muộn, chiếc xe đua bé bỏng đứng sững như bị một sức mạnh phi thường kéo lại rồi lật sấp Hai người bị bắn tung ra khỏi xe. Một tiếng nổ dữ dội phát lên Ngọn lửa bắt vào thùng xăng. Đám cháy sáng rực một vùng Văn Bình bị đung đầu vào cột điện, tuy nhiên chàng còn nghe được tiếng còi xe chữa lửa trước khi hoàn toàn bất tỉnh.

Chàng tỉnh lại ba giờ sau trong bệnh viện. Mở mắt ra, chàng thấy một nữ nhân hộ nhìn chàng mỉm cười. Chàng hỏi nhát gừng :

— Mông... Kiều có hề gì không ?

Người điều dưỡng lắc đầu :

— Thưa, không hề gì.

Văn Bình định chống tay ngồi dậy, song cô y tá xua tay ra hiệu cho chàng nằm xuống. Hai vai chàng đau nhói một cách lạ thường. Văn Bình mất hẳn bình tĩnh khi thấy cánh tay trái bị bao bột kín mít.

Người nữ điều dưỡng lấy thuốc vào ống tiêm, giọng võ vè :

— Ông chỉ bị thương xoàng thôi. Một tuần nữa ông sẽ bình phục như cũ.

Văn Bình có cảm giác như bị kiến đốt. Phát thuốc ngủ vừa được tiêm vào máu. Toàn thân chàng nhẹ bỗng hẳn lên. Chàng vừa ngủ thấy mùi thơm thơm từ da thịt Tiểu Phi tiết ra. Giọng hát êm êm của Tiểu Phi lại cất lên.

Văn Bình thiếp đi. Và trong cơn mơ, chàng được sống lại những giờ phút kỳ dị của quá khứ,

. . . . .

Trời thấp và kết toàn mây đen. Văn Bình đảo hồ thật nhanh rồi nhét cái dù xuống, lấp đất lại, chặn lảng đá lên trên. Xong xuôi, chàng ném xăng, ngòi phích xuống gốc cây đại thọ, tự thưởng một liều thuốc lá.

Chàng lấy làm khoan khoái vì trong chuyến đi này chàng không phải nhịn thuốc Salem. Đây là

khu vực Mường Panh, nơi tranh chấp giữa binh sĩ của trung tướng Kông Lê và đại tá Deuane.

Văn Bình ngửa cổ thở làn khói thơm mùi bạc hà lên không. Hồi nãy khi chiếc máy bay 2 động cơ chở chàng từ Vạn Fượng tới địa điểm nhảy dù, nền trời trong vắt như pha lê. Buổi sáng ở vương quốc Lào ngập tràn ánh nắng và mây xanh ngắt. Hoa tiêu bay vút lên cao sau khi xả xuống gần ngọn đồi trọc bao quanh phi trường Mường Panh. Trên phi cơ nhìn xuống, Văn Bình nhận ra một dãy lều vải màu vàng rơm, nơi tướng Kông Lê đóng tổng hành doanh. Phía sau ngọn đồi trọc chạy dài một thung lũng hẹp. Hoa tiêu mỉm cười nói với Văn Bình :

— Cần thận đấy ! Trọng pháo của Pathét-Lào được đặt ở sườn đồi. Họ bắn rất lắm. Vì vậy tôi không thể thả anh từ độ cao. Trong một phút nữa tôi sẽ hạ thấp. Nhảy thấp như vậy rất nguy hiểm, song tôi không thể nào làm hơn được nữa.

Phi công vừa dứt lời thì từ dưới một loạt đại bác phồng không đã đua nhau khạc đạn, Hoa tiêu lái ngừng ngoẻo tránh lẩn đạn rồi phi cơ biến mất sau rặng núi lớn.

Cửa phi cơ được đẩy ra. Văn Bình đứng dậy men theo sườn phi cơ ra cửa. Phụ tá hoa tiêu hỏi :

— Anh chuẩn bị xong chưa ?

Tiếng gió từ ngoài tạt vào như bão át ã tiếng trả lời của chàng. Chàng phồng ngực, hít đường

khi vào dãy hai buồng phổi, rồi lao đầu vào khoảng không vô tận. Chàng đặt chân xuống nền đất ướt át. Trăm mưa rừng hồi đêm còn để lại những vũng nước lớn. Nhanh nhẹn, chàng gỡ giày dù, gấp dù lại, rồi đào đất. Chôn dù xong, chàng nhẹ hẫng như vừa trút được gánh nặng trăm cân. Chàng coi địa bàn, đối chiếu với bản đồ Mường Panh mà chàng mang theo. Phi cơ đã thả chàng xuống đúng địa điểm.

Đồng hồ tay chỉ đúng 9 giờ sáng. Những đám mây đen vần vũ từ biên giới Nghệ An kéo lại báo hiệu mưa lớn. Đạo này, miền rừng núi Ai Lao bị mưa sáng là thường.

Văn Bình đi tắt qua con đường độc đạo để ra đường lớn. Đó là trục lộ giao thông duy nhất giữa hai khu vực của tướng Kông Lê và đại tá Deuane. Tướng Kông Lê trung thành với hoàng thân Phu ma, còn đại tá Deuane chạy theo phe Lào cộng, và tự xưng là tư lệnh phe trung lập chính thống.

Trong vòng một giờ đồng hồ nữa, một đoàn công voa sẽ chạy qua Văn Bình chưa rõ công voa gồm bao nhiêu xe, song điều chàng biết chắc là trong công voa có một nhân vật quan trọng từ Hà nội tới. Nhân vật này sẽ vượt biên giới Lào-Việt trong vùng Át tồ để thâm nhập Nam Việt.

Năm dài sau bụi rậm, chàng ngoảnh miệng cười khi cúi nhìn bộ quân phục của mình. Bộ quần áo đặc biệt này, ông Hoàng đã thừa tại Hà nội cho chàng.

Vải kaki được mua ở Tiệp khắc, và may tại một cửa hiệu danh tiếng ở đường Hàng Bông.

Cái áo thun trắng chàng mặc trong người cũng là thứ áo thun dệt tại Nam định và dành riêng cho cán bộ quân sự. Trên mép túi áo đại quân có hai cái nút máy do xí nghiệp ở Thượng Hải chế tạo. Bộ quân phục chật chội làm chàng khó chịu ở nách. Nhún vai, chàng ném niều thuốc lá Salem vào vũng nước.

Chàng nhằm lại trong óc những chỉ thị của ông Hoàng. Chập tối, chàng được đưa vào văn phòng ông tổng giám đốc gần phi trường Tân Sơn Nhứt. Ông Hoàng vẫn mặc bộ com lê cũ kỹ, bạc màu và đứt đường chỉ. Thấy chàng, ông ngừng đầu lên, nhắc kiến nghị cận thị ra rồi chăm chú lau bằng miếng da trấu nhỏ xíu.

Văn Bình ngồi gọn trong cái ghế bành rộng thênh thang màu đỏ. Ông Hoàng nhìn vào mặt chàng :

— Nội đêm nay, anh sẽ đi Lào.

Nghe nói đi Lào, Văn Bình tỏ vẻ khó chịu. Năm nay, chàng đã lên Lào cả bảy ba lần. Chàng đã chán ngấy những cô gái mặt bự phấn của xóm yên hoa Đồng Paa Lan, và những bộ ngực nhân tạo trong vũ trường Li-lô và Viêng Rattray.

Lệ thường, ông Hoàng nói chuyện bằng quơ một lát rồi mới đề cập đến công tác. Lần này, ông đi thẳng vào vấn đề :

— Tôi biết anh không thích đi Lào. Nhưng ngoài anh ra không nhân viên nào có đủ tài năng làm nổi việc này.

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi vừa từ Vạn Tượng về. Trên ấy, trời nóng lắm. Nhân viên Ủy Hội Quốc Tế phải mua nước suối đóng chai từ Vạn Các về tắm. Tôi chịu nóng không nổi, phải mua nước suối thì tốn ít ra năm, sáu ngàn đồng bạc một ngày.

Ông Hoàng mỉm cười :

— Vạn Tượng có 2 nhà tắm bốp và tắm nước nóng. Người ta báo cáo với tôi rằng ngày nào anh cũng vào đấy tắm bốp 3 lần, sáng, trưa và chiều. Anh cần gì phải tắm bằng nước suối Vi-si ?

Văn Bình nhún vai :

— Thưa, ai báo cáo với ông như vậy ?

Ông Hoàng không đáp. Ông còn bận dở một tập hồ sơ dày, và rút ra xấp giấy đánh máy chi chít chữ. Rồi quên hẳn mẫu chuyện đi dỏm vừa rồi, ông tổng giám đốc nhắc lại :

— Nội đêm nay, anh sẽ đi Lào.

Không đợi Văn Bình lên tiếng ưng thuận hay phản đối, ông Hoàng nói luôn một hơi :

— Lẽ ra, anh mới ở trên ấy về, tôi không thể đề anh trở lên lần nữa, vì như thế trái với nguyên tắc nghề nghiệp. Song tôi đã nghĩ kỹ. Và lại, anh sẽ không đi Vạn Tượng mà là Khang Khay. Đùng hơn, anh sẽ được thả dù xuống gần Khang Khay.

Nói đoạn, ông Hoàng đứng dậy, mở tủ. Không cần nhìn theo. Văn Bình đã biết ông sẽ lấy chai rượu huyết ky chưa mở nút và bịch thuốc Salem màu xanh óng ánh bạc. Ông ông giám đốc thường có thói quen trình trọng này, Và cũng như mọi lần, ông từ tốn khui rượu, rót vào ly pha lê, cái ly trong suốt mà ông đặt tận bên Pháp, và Văn Bình đã cầm uống từ nhiều năm nay và đưa tận tay cho chàng. Chàng hỏi :

— Thưa, chắc là công việc quan hệ ?

Ông Hoàng đáp :

— Dùng chữ quan hệ cũng chưa đủ để diễn tả hết. Anh cộng tác với Sở đã lâu, và đã làm được nhiều vụ kinh thiên động địa. Nhưng công việc sắp giao cho anh còn sôi sục và rộng lớn hơn nhiều. Anh bằng lòng chứ ?

Đĩ nhiên là Z 28 bằng lòng. Từ chối cũng không được, vì trước khi mời chàng tới, ông Hoàng đã nghĩ ra đủ cách để ngăn chàng thoái thác. Và khi giới ông hay dùng nhất là tình cảm. Phục vụ dưới quyền ông trong bao nhiêu năm, Văn Bình quý ông như cha. Sở dĩ Văn Bình quý ông như cha vì tuổi tác, và đức độ, phần khác cũng vì dọc ngang đã lâu chàng chưa gặp ai có đủ tài năng và mưu mô kỳ diệu như ông Hoàng.

Chàng nghe tiếng cửa rẹt mở. Chàng hơi ngạc nhiên vì đây không phải là cửa mở sang phòng nữ bí thư Nguyễn Hương. Tuy vậy, trong sự ngạc nhiên

đã xen lẫn vẻ hề hả vì chàng đang sợ phải gặp nàng. Chàng tiếp tục hứa cuội với nàng, chắc chắn lần này nàng sẽ không tha. Đọc được tư tưởng của chàng, ông Hoàng giải thích:

— À, cánh cửa này, tôi mới cho gắn cách đây một tuần lễ. Anh hiểu vì sao không ? Vì trong ấy người ta bắt đầu ngờ tôi. Cho nên tôi phải đề phòng. Nếu «họ» cho đoàn công tác đặc biệt đến tìm tôi vẫn có đủ thời giờ thoát thân. Nhưng anh yên tâm, họ sẽ không làm gì được tôi.

Văn Bình lặng người nhìn ông giám đốc. Chàng đã biết lý do «trong ấy» nghi ngờ. Chàng không hỏi gì thêm mặc dầu chàng biết trước ông Hoàng sẽ không giấu chàng. Bởi chàng đã gắn liền với đời ông Hoàng, ông Hoàng đã hy sinh trọn đời cho đất nước, kẻ nào đụng đến ông, dẫu là ai chẳng nữa chàng cũng cương quyết ngăn chặn.

Phòng bên cũng được gắn máy điều hòa khí hậu. Kẻ lùi vào góc là một cái bàn bầu dục bằng sắt sơn xanh, Văn Bình nhận ra một người đàn ông đứng tuổi ngồi sau. Chàng chưa hề gặp hẳn. Thấy chàng, hắn đơn dả :

— Chào anh bạn Z.28.

Văn Bình chưa chịu chia tay ra vội. Chàng nhìn thẳng vào mắt người lạ mặt. Mắt hắn tỏa ra một tia sáng lạnh lạnh như pha chất thép. Người lạ cao lêu nghêu miệng cười một cách ngạo nghễ.

Người lạ nắm bàn tay Văn Bình để bắt. Văn

Bình rút lại rồi cười phá lên:

— Ô, tôi biết rồi...

Cả ông Hoàng lẫn người lạ đều cười theo ròn rã. Người lạ ngồi xuống ghế, gật gù:

— Văn Bình! Anh có con mắt quan sát tinh đời thật. Tôi đã gặp các anh chị em trong Sở Không ai nhận ra tôi. Trừ anh.

Người lạ tiến lại chau rửa mặt bằng xư gấn vào tường. Vòi nước bắn tung tóe. Mấy phút sau, gương mặt người lạ đã khác hẳn. Văn Bình tươi cười khi nhìn thấy Lê Diệp, anh chàng sếu vườn gan dạ của Sở, người bạn thân nhất của chàng

Vừa lau khô mặt, Lê Diệp vừa nói:

— Hồi sáng, sửa soạn hóa trang tôi đã tiên đoán anh sẽ phăng ra tôi. Ông cụ cũng nghĩ như vậy. Phương pháp hóa trang này được coi là tuyệt diệu, nhưng vẫn không đánh lừa được người giàu kinh nghiệm như anh.

Ông Hoàng nói với Văn Bình:

— Chính vì anh có nhiều kinh nghiệm đặc biệt nên tôi mới cử lên Lào. Trong những ngày sắp tới, anh sẽ đối phó với một cuộc hóa trang vô cùng khéo léo. Nhiệm vụ của anh tuy dễ mà khó. Dễ vì tôi đã bố trí đầy đủ, anh chỉ cần theo đúng chương trình đã định là hoàn thành được công tác. Nhưng rất khó vì đối phương sẽ biến hóa không thường.

Văn Bình hỏi:

— Thưa, đối phương là ai? Tôi đã dụng đầu

trên đất Lào với đủ mặt anh hùng tứ xứ. Tổ chức của R U. hiện rất yếu. Phòng Nhi hoạt động khá mạnh nhưng cũng không đáng gờm bằng CIA. Lần này, tôi lại phải thủ đoạn vật với mấy ông đồng minh mũi lõ da trắng nữa, hả ông?

Ông Hoàng lắc đầu:

— Không. Lần này, Sở không phải đối phó với người ngoài, mà là người trong nhà. Hẳn anh không lạ gì từ một năm nay tình hình nội bộ của ta rất nguy ngập. Sự bế tắc hành chính và chính trị làm cho công tác thu thập tin tức tình báo của chúng ta trở nên vô ích. Từ ngày về nước đến nay tôi tự đặt ra phương châm là chỉ quan tâm đến chuyên môn thuần túy, không liên hệ đến chính trị. Nhưng tình thế đã đổi. Tôi phải ra tay là vì không còn giải pháp nào khác. Thôi, anh sửa soạn lên đường cho kịp.

Văn Bình hỏi:

— Thưa, còn chi tiết công tác?

Ông Hoàng đáp:

— Lê Diệp sẽ thảo luận với anh.

Với dáng điệu lù khù của người viên chức già sau mấy chục năm mài dũa quần trong phòng giấy đầy hồ sơ, bụi và mạng nhện, ông tổ ng giám đốc Mật vụ chậm chạp trở sang phòng bên,

Thế rồi Văn Bình tắt tả trèo lên máy bay riêng trực chỉ Ai Lao.

. . . . .
. . . . .